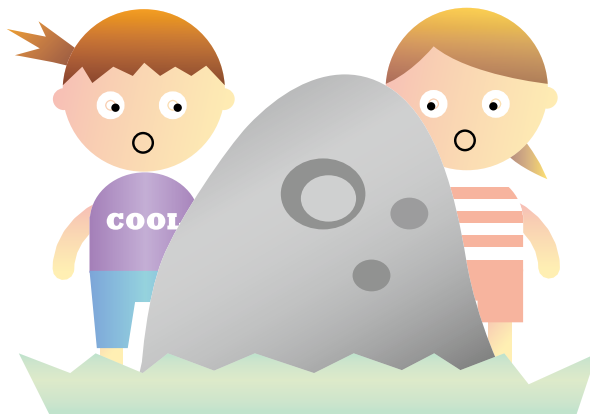

(SVATÝ) kámen

Na konci května se začalo zase chodit do školy. Tedy, byla to taková zvláštní škola. Z celé Hančiny a Maruščiny třídy se sešlo jenom 12 dětí. Už jste to někdy slyšeli, aby se do školy chodilo dobrovolně?

Pro Marušku a ani pro Hanku na tom nic dobrovolného nebylo. Do školy jít musely. Rozhodli to za ně rodiče. Ale co, doma to stejně nebyla žádná legrace. Když máte maminku každou chvíli v nemocnici, je doma všechno trochu převrácené. Chodily tam teprve pár dní, když se přece jen přihodilo něco nečekaného. Maruščina maminka přijela z nemocnice se zprávou, že v červnu budou lékaři zkoušet, jestli jejich léčení zabralo. To by byla paráda. Už by nejezdila do žádné nemocnice a nebylo by jí pořád špatně od žaludku a nebolela by jí pořád hlava. A tatínek by pořád všechny neokřikoval, aby byli potichu. A nebyl by nervózní. A maminka by se třeba začala zase občas smát – prostě znáte to, jaké to je, když je doma pohoda. Maruška si myslela, že to bude první věc, kterou probere druhý den s Hankou. Celé ráno se na to těšila. Ale po cestě do školy jí něco napadlo. Co když Hančině mamince takovou zkoušku dělat nebudou a jí by to mohlo přijít i líto. Rozhodla se, že bude dělat jakoby nic. Bude si raději s Hankou povídat jenom o Halušce. Stejně se mohly bavit, jenom když se sešly v chodbičce na záchodech. Všude jinde je hlídali učitelé, aby dodržovaly odstupy. Jak si tak obě o velké přestávce pečlivě umývaly ruce u jednoho umyvadla (což se nesmělo), Maruška se Hanky na Halušku zeptala. Čekala, že taková otázka jí udělá radost. Ale neudělala. Hanka sebou trošičku trhla a začala drhnout ruce mýdlem.

Až když šly ze školy, dodala si Maruška znovu odvalu: „Hanko, co Haluška? Jezdíš na ní?“ Nebyla to úplně chytrá otázka, Maruška věděla, že jezdí, ale co říkat, když je Hanka pořád tak zaražená? I teď mlčela. Potom sáhla do kapsy, vytáhla pomačkaný obrázek a ukázala ho Marušce. Na obrázku byla krásná Haluščina hlava.

„Měly jsme spolu závodit, já a Haluška. Ale závody jsou zrušený...“ Hanka se znovu odmlčela a potom se jí trošičku zatřásl hlas: „Chápeš to? Slíbila jsem, že ty závody vyhrajeme a mamka se uzdraví. Ale zrušili je. Teď je NEMŮŽU vyhrát!!!“ Dávání slibů, aby se maminka uzdravila, to Maruška znala. Že by se Hanka taky za svoji maminku modlila? To by bylo skvělé, to by ji mohl Pán Bůh taky uzdravit. Proběhlo Marušce rychle hlavou a vyhrkla: „KOMU jsi to slíbila?“

„Ale, támhle v parku je v trávě takový veliký balvan. Tam jsem to slíbila...“ řekla Hanka rozpačité a ukázala neurčitě směrem do trávy. Aniž si to řekly, za chvíli u něj obě dívky stály. Ale co dál? Po chvílce ticha vytáhla ze své kapsy něco Maruška. „Já mám taky obrázek.“ Hanka na něm uviděla hezké děvčátko v modrém plášti, jak drží v náručí malé děťátko. „Moc hezký obrázek,“ řekla, protože se jí opravdu líbil. A zase bylo ticho. „Já jsem zase slíbila samé jedničky,“ dodala potichu Maruška, „...Bohu. Ale ani nevím, jak to vlastně teď s tím vysvědčením bude. A jak to bude s maminkou...“ A bylo zase ticho. Hanka nevěděla, co to znamená slibovat něco Bohu, Maruška nevěděla, co to znamená slibovat něco kamenu. Ale přesto se jim zdálo, že to v něčem podobné je. „Můžeme sem k tomu balvanu chodit. Dokud se to neukáže,“ dodala Hanka. A nemusela ani vysvětlovat, co se má ukázat. Než odešly, vyhrabaly svorně u kamene místečko pro svoje obrázky: Halušky a Panny Marie s Ježíšem.

Každý den po škole ke kameni zaběhly a chvíli u něj stály. Myslely přitom každá na to svoje: jestli se jejich maminky uzdraví, když nefungují ani závody, ani pořádná škola. Ten kámen – to bylo jejich tajemství. Maruška ho sama pro sebe nazvala „svatý kámen“. Hanka mu říkala prostě jenom „kámen“. A konec června, kdy se mělo ukázat, jak to s léčením jejich maminek dopadlo, se pomalu, pomaloučku blížil...

Povídejte si

Když Maruška myslela u „svatého kamene“ na to, aby se její maminka uzdravila, i když nemůže splnit pořádně svůj slib Bohu, mohlo by se říci, že se modlila?

Když Hanka u „kamene“ myslela na to, aby se její maminka uzdravila i když nemůže splnit pořádně svůj slib, mohlo by se říci také, že se modlila podobně jako Maruška? Nebo dělala něco úplně jiného než Maruška? Proč?

Když děvčata pod kámen dala svoje obrázky, změnil se tím ten kámen?
Nebo ne?

Kdyby děvčata myslela na svoje sliby a na svoje maminky někde jinde než u „jejich“ kamene, bylo by to jedno?

Co si myslíte, uzdraví se děvčatům jejich maminky? A záleží to na tom, jestli něco slíbily? A záleží na tom Bohu? Nebo záleží na něčem úplně jiném?

Pozor!
Tohle jsou filozofické otázky, které nemají jednu jasnou odpověď!
Mají za úkol učit nás přemýšlet, hledat důvody svých tvrzení a povídat si o nich.

Tak zase
příště...

